

Offentligt Møde.

Under spændt Opmærksomhed fra den talrige Forsamling holdt *Dr. phil. Starcke* et meget interessant Foredrag om »*Arbejdsvilkaar i Nutidens Samfund*«.

Efter at have fremstillet den frie Konkurrences Vilkaar, — hvorledes det frie Arbejde, der har sin Løn i sin Fortjeneste, spænder Menneskets Arbejdsvilje og driver det frem til at yde det meste og det bedste — i Modsætning til Monopolinteressernes Indflydelse, der er slappende og sløvende, gik Taleren over til at omtale Lønarbejdet, der betales efter Overenskomst. Lønarbejderne delte han i to forskellige Klasser, Funktionærerne og Daglejerne, hvoraf de første faar deres Løn efter hvad der anses for passende til deres sociale Stilling, medens Daglejerne betales med det mindste, deres Arbejde kan faas for og hvad de menses at kunne nøjes med.

Naar Kvinderne nu søger at trænge ind paa Arbejdsmarkedet under Løsenet: Samme Løn for samme Arbejde, saa er dette i Virkeligheden et nyt Princip, som, hvis det gennemføres, vil sprænge de nuværende Rammer, og Kvinderne maa gøre sig klart, at dersom de vil hævde dette Krav, vil det i mange Tilfælde føre til, at Mænd vil blive foretrukket.

Under den paafølgende Diskussion, hvori deltog bl. a. Fru Berg-Nielsen, Overretssagfører Munch Petersen og Frk. Louise Neergaard, hævdedes det enstemmigt, at Kvinderne maatte stille Kravet om samme Løn for samme Arbejde, selv om det skulde vanskeliggøre dem Konkurrencen om Arbejdet, og det fremhævedes fra flere Sider, at Kvinderne aldrig maa glemme at arbejde for Sammenslutning og for deres Dygtiggørelse i deres Fag.

Til Slut udtalte Dr. Starcke, at det glædede ham at se, at Kvinderne holdt Fanen højt; hvad han forøvrigt aldrig havde tvivlet om.

Søndag den 25. Juni.

Valg til Fællesstyrelsen o. s. v.

XII. Udfaldet af Valgene er meddelte i sidste Nummer. —

XIII. *Fastsættelse af Samlingssted for næste Fællesmøde.* —

Forsamlingen modtog med Begejstring en Indbydelse fra Koldingkredsen.

XIV. *Forskelligt foreliggende.*

Blandt andet vedtoges at sætte en Indsamling i Gang for at erhverve et Billede af afdøde *Spænd Høgsbro* til Ophængning paa D. K.s Hovedkontor. — 57.50 indkom ved Mødet.

Eftermiddagens Udflugt og Aftenens Fest.

Kl. 2½ laa flere Dampere sejlklare for at bringe en talrig Skare af Mødets Deltagere, deres Værter og Borgere i Nykøbing til Hamborgskoven paa Lolland.

Her talte Forfatterne *Thit Jensen* og *Gyrithe Lemche.* —

Det var i første Øjeblik lidt af en Skuffelse, at *Thit Jensen* læste sit Foredrag op, ligesom hendes Stemme til en Begyndelse havde ondt ved at trænge igennem; det varede dog ikke længe, før hun havde faaet Tag i Forsamlingen, der med stor Interesse fulgte det udmærket opbyggede Foredrag, hvis enkelte Billeder ligesom med Hammerslag drev den bærende Tanke ind i Tilhørernes Bevidsthed.

Taleren lod dem skue ud over Tidens Hav og dér være Vidne til, hvorledes Oldtidens store Kulturlande som mægtige Skibe bruste frem, ladede med Kunst, Videnskab, Intelligens og Krigermod, Skønhed og høj Kultur. Ægypten med sine Pyramider og Sphinxer, Babyloniens hængende Haver, Grækenlands Kunst og Roms Kejservælde, vi saa dem alle dukke frem i Horisonten, glide stolte og brede, med svulmende Sejl og klingende Spil ind paa Tidens Hav, hvor deres Skæbne imidlertid blev at gaa under, saa de nu som triste Vrag taler deres manende Sprog til os, Øjeblikkets Sejler.

Har vi da mon lært af dem? Lært, at Grunden til deres Undergang var *den raadnende Mast*, som ingen tænker paa at frelse i Tide? Styrer vi ikke til Dels samme Kurs? Er vi ikke paa god Vej til at ende som de, med en Kultur, der bliver til Overkultur, Fester, der bliver til Orgier, Glæde, der ender i Udskejelser?

Vi staar højt i Kultur og Intelligens. Vi underlægger os Elektriciteten og vi flyver gennem Luften, vi trykker paa én Knap, og der kommer Lys og paa en anden, og der kommer Varme, men er *derfor vor Mast alligevel ikke raadden*? Ser vi ikke om os Forbrydelser, Nydelsessyge, Uredelighed, Hang til Luksus, Leven over Evne, Udskejelser og Blødagtighed? Begaar vi ikke samme Fejl som de store Folkelag, der gik under, de, hvis Mast raadnede, *fordi de glemte at tage Kvinderne med*?

Kommer de med nu, kan *vor Mast* maaske endnu frelses; de vil bringe det renere Syn, de friske Kræfter, det varme Hjærte; de vil værne om det centrale, om Masten, saa Skibet ikke gaar under. Dette er Kvindernes Mission, og